

— Азъ не искамъ да отидж. Ти искашъ да се удавимъ ли?

— О, о...!.... Колко си страхлива, Радке. Нима ти мислишъ, че азъ ще желяжъ по този начинъ да умрж? Ако отидемъ далечъ, има отъ що да се страхуваме, но ний само ще заобиколимъ малко съ лодката и ще се повърнемъ.

— Анке, мене ме е страхъ. Ний не знаемъ да караме лодката добрѣ. Да, ако бѣха Филипъ и Христо, тогава щѣше да е по-лесно, но само двама....

— Ти ме сърдишъ много, Радке,—жъ прѣкъснжъ отведнжжъ Анна.—Ти ставашъ по-слабодушна и отъ едно дѣте. Ако обичашъ слѣзъ отъ лодката и азъ сама ще отида да се разходжъ по рѣката.

Прѣди Радка да се рѣши да слѣзе, Анна блѣснжъ силно лодката, която бѣше вече до брѣга и лодката плувнжъ по рѣката.

— Какво правишъ. Анно? Защо тласнж лодката? Азъ искамъ да слѣзж. Ахъ, Боже мой, ето ни до бързая!.... Анна безъ да гледа на Радкинитѣ викания, взе тежката лоната и управлява лодката. Отминжжъ бързая и се спуснжжъ по рѣката.

Внезапно единъ вѣтрецъ подкара лодката къмъ другъ бързей. Дѣцата се бѣжъ уморили и нѣмахъ сила да отблѣснжтъ лодката. Тя плуваше бързо къмъ една скала. Дѣцата щѣли растреперани се пригърнжжъ и заплакахъ. Оплашени и двѣтѣ викахъ отчаяно за помощъ, но напраздно — тѣ постоянно приближавахъ до скалата, гдѣто отивахъ да загинжтъ.

Дѣцата гледахъ къмъ брѣга и пишѣхъ, но никой се не виждаше

Анка и Радка бѣжъ доста далечъ, та се не чувахъ и не виждахъ. Но тѣ вече и не викахъ. Ужасътъ ги бѣше вдървилъ. Тѣ бѣжъ близу до смъртъта и пригърнжти съ затворени очи чакахъ послѣдната минута.